

євгенія кононенко

книгарня

ШОК

Кальварія

Частина перша: Книгарня «ШОК»

Комп'ютерна елегія

7

Шлюбна ніч

14

Голий ювілей

17

На своїй землі

32

П'ять хвилин ніжності

37

Фронтові листи

44

Телефонна елегія

49

Книгарня «ШОК»

64

Частина друга: Не склалося

Загублений шифр

73

Цвіт вишні

79

Дорога Альоно!

87

Тягар корони

101

Не склалося

104

P.S.

Анна Гавальда

113

Про інтимні стосунки
оригіналу та перекладу

120

Чому саме есеї?

125

Євгенія Кононенко

Книгарня
«ШОК»

Частина перша:

Книгарня «ШОК»

Комп'ютерна елегія

Екранчик мобільного висвітлив його номер. Вона давно боялася дзвоників від нього, якщо вони надходили за годину до призначеної зустрічі. Такі дзвоників могли означати лише одне: зустріч скасовується. І зараз вона сидить за столом, дивиться на маленький апаратик, ще один недавній винахід людського генія, і не поспішає натиснути зелену кнопку, щоб почути: «ти вибач, але тут така справа...»

Жінка, яка сидить у своєму кабінеті за письмовим столом перед комп'ютером, є директоркою невеличкого музейчика. Цю посаду зо два роки тому вона отримала завдяки йому. І хоча все складається нібито добре, радості від того нема. Адже йдуть місяці й зливаються в роки, а обіцяне «ми скоро неодмінно відзначимо твоє призначення у твоєму новому кабінеті!» не настає.

Правду кажучи, кілька місяців тому, ще навесні, він як сніг на голову заїхав до неї, коли музей уже закритися. Несподівано зателефонував, що їде. Чи змогла би вона сказати йому, щоби він не їхав? Вони ж не бачилися бозна-скільки! Вона тоді саме вживала таблетки від депресії, через які їжа набувала смаку риб'ячого жиру, а все перед очима ніби було змащене базарною каламутною соняшниковою олією. Він приїхав і увійшов до неї з чорного ходу. А в музеї саме відбувалася науково-практична конференція, і представниці з регіонів тинялися по експозиції, чекаючи, коли директорка столичного музею вийде до них, поділиться передовим

досвідом. І вона вийшла за півгодини у блузі, застебнутій навскоси, із вогниками потойбічного щастя ув очах.

— Ще тепленька, — сказала одна з учасниць конференції. Вона почула, але їй було байдуже, адже вона знала: в неї кохання, а не блуд.

Тоді він привіз пляшку коньяку, яку вона сховала в сейф, бо ж він пообіцяв, що настане день і вони вип'ють її, бо зараз він за кермом. Весна стала літом, а літо — осінню. Нарешті, він знову зібрався до неї, тепер уже на довше, але ж ось телефонує, щоби скасувати зустріч, мовляв, несподівана нарада! Вона заради нього відмінить будь-яку нараду! Навіщо ти кажеш про свої справи жінці, яка заради тебе відкладе будь-які свої справи? Хочеш її знову змусити пережити травму від того, що вона для тебе — зовсім не те, що ти для неї?

— Я не кажу такого... Але ж ти розумієш... — він починає пояснювати, які питання будуть вирішуватися на тій нараді. Вона уриває зв'язок, він більше не передзвонює. І вона тоскно береться за мишу, зганяє з екрану чорний screen saver із фіалковими лініями і починає безладно блукати Інтернетом. Невже доведеться знову пити ті кляті пігулки — снодійне на ніч та антидепресант уранці, бо ж інакше не зможе ні працювати на роботі, ні бодай щось робити вдома?

Вечорами директорка музею майже ніколи не поспішає додому. Сидить у своєму кабінеті перед комп'ютером, проглядає новини, читає книжки, слухає музику, дивиться кінофільми. Іноді водночас із інтелектуальною інформацією несподівано відкриваються вікна порносайтів. Буває, вона сумно розглядає ці засмаглі тіла із силіконовими принадами. Вона знає: там нема кохання. Але в її пам'яті живе болючий спогад, як кілька років тому, ідучи з нею вечірньою вулицею, її коханий жадібно озирався на молодих дівчат у міні й тугих джинсах, не приховуючи від неї свого захоплення тими ногами й місцями вище. Чому для чоловіків молоді сіднички означають аж настільки більше, ніж закохані очі?

А того вечора замість агресивних порносайтів, які ще й закрити швидко не виходить, і на екрані довго блимають огидні конвульсії імітацій кохання, їй відкрилося інше вікно.

На чорно-білому тлі з'явився червоний текст: ЧЕРВОНА РУТА*. ПРИВОРОТ. Гарантія — 100%. Нам допомагають зорі. Ми нікому не робимо лиха.

Чим привабило її, ніяк не поведену на ворожбі, це підозріле оголошення? Згодом вона думала про це. Певне, культовий український бренд у заголовку в поєднанні з російською мовою оголошення змусили її прочитати весь текст.

Вона й раніше думала про приворот, але тільки як про якийсь абстрактний сюжет. Теоретично її цікавило: а що, як дві жінки візьмуться водночас приворожувати того самого? Якщо обидві звернуться до однаково кваліфікованих ворожок, а то й до тої самої... Що тоді? Тоді їй мимоволі малювалася варварська картина розривання князя в полі двома кобилицями, і вона намагалася думати про інше.

Але ж ось і вона повелася на ту ЧЕРВОНУ РУТУ і написала листа на запропоновану електронну адресу. Їй відповіли миттєво. Далека ворожка спитала, де саме її адресатка зараз, день чи ніч на її годиннику? Мовляв, сама вона зараз перебуває в Архангельську. Сеанс найкраще проводити опівночі за московським часом, коли магічні сили ворожки найсильніші. Але треба, щоб у клієнтки також було темно. Директорка музею відповіла, що в неї — східноєвропейський час. Ворожка сказала, що це — сприятлива різниця в часі. А також сказала, що й вона з України, тож радо допоможе землячці.

Між жінками зав'язалася довірлива електронна розмова. Ворожка пояснила, що її технології не допомагають, якщо чоловік потрібен жінці для грошей чи для кар'єри. Але якщо він цікавить її як об'єкт кохання, її приворот неодмінно спрацює. Його дія розпочнеться найраніше по десяти хвилинах, найпізніше — по десяти днях. Єдине, вона має попередити: у нещодавно байдужого чоловіка може виникнути занадто сильний інтерес.

* ЧЕРВОНА РУТА — не тільки популярна українська пісня, чи не єдина, яка українською мовою звучала на весь СРСР. Червона рута — це традиційне карпатське приворотне зілля.

— Кохання не може бути забагато, — відповіла директорка музею рядком десь чужої поезії.

Ворожка назвала ціну. Цілком божеську. Стільки коштував светр, що його директорка хотіла придбати в маленькій крамничці неподалік від свого дому. Бежевий светр із маленькими гудзичками спереду — схожий на той, який був на ній багато років тому на початку її стосунків із тим самим чоловіком. У директорки була картка із *Web Money*, якою вона іноді розплатувалася за музику з іноземних сайтів, і вона вмить перевела потрібну суму в еквіваленті для ворожки.

Жінці стало легше. Навіть, якщо це й «розведення», Бог із ним! І не те заплатиш за добрий настрій! Директорка одягла навушники, ввімкнула «Велике славослов'я» Струмського. Поринула у християнський спів і вкотре здригнулася від надривного: «Господи к тебе прибегах: научи мя творити волю твою!» Християнський Бог не схвалює приворотів. Але ж Він схвалює любов! А любові у світі так мало! Будь-що зробиш, аби її стало більше! Зрештою, ще невідомо, як той Бог ставиться до християнських веб-сайтів і до відпущення гріхів через Інтернет, які вони пропонують.

Плин святого поспів'я перебив поштовий дзвоник: ворожка вийшла на контакт у належний час. А директорка мало не забула про неї. Ворожка написала, що їй потрібна його електронна світлина.

Коханий чоловік директорки музею був відомою особою, і його бадьорий фейс прикрашав багато веб-сайтів. Вона послала кілька лінків до Архангельська. Ворожка відповіла, з якою саме парсуною вони працюватимуть рівно опівночі за Москвою, об одинадцятій за Києвом. Потрібно, щоб його фейс був у неї на екрані. Потрібна максимальна синхронність. Що робитиме ворожка в Архангельську — не її справа. Але ось інструкція, що має робити вона. Отже, потрібна **КРОВ**. Її кров. Бажано менструальна. Але якщо такої під рукою нема, можна просто порізати палець.

Директорка простягла руку до мармурового канцелярського приладу, який залишив на робочому столі котрийсь із її попередників. Взяла архаїчне металеве перо, якого ніколи

не вмочували у каламар. Протерла його своїми парфумами. І коли годинничок у правому нижньому кутку комп'ютера просигналізував 22:59, зробила щось на кшталт того, що робить лаборантка, коли бере аналіз крові. А рівно о двадцять третій зробила все так, як її проінструктувала архангельська ворожка*.

Комп'ютер умить вимкнувся. І світло в кабінеті також. Навкруги запанувала така чорна темрява, що директорка на якусь хвилю подумала, що осліпла. Вимкнувся електричний обігрівач, повіяло космічним холодом. У маленькому музейному садочку гучно завив пес. Директорка відчула чорний жах від контакту з холодом потойбіччя. Захотіла перехреститися, але права рука не слухалася. Та от поступово почали з'являтися тьмяні обриси чорних дерев за вікном. Жах попустив. Десь у кінці коридору гукнув охоронець:

— Пробки вибило! Зараз поміняю!

Повернулося світло.

— Налякалися? — охоронець із нічним черговим зазирнули до її кабінету, — зараз усе буде нормально! То ми відразу два електрочайнички закип'ятили, тому, певне, таке сталося! Ви вже нас вибачайте!

Увімкнувся комп'ютер. На годиннику 23:10. Вона ще цілком встигає на метро. Зателефонувала синові, щоб зустрів її біля виходу. Син сказав, що саме йде по пиво до кіоску, щоб вона передзвонила, коли сідатиме в метро. І коли вона вже одягала пальто, залунав мобільний.

— Ти ще в музеї? Слава Богу! То я таки їду до тебе!

Вона не встигла нічого відповісти, як він з'явився за вікном у саду, нетерпляче постукав у скло. Вона відчинила чорний хід. Він увірвався до кабінету, як навісний перелесник, рвучко схопив її в обійми. Відпустив лише тоді, коли вона сказала, що треба замкнутися. І з новою силою потяг її до казенного шкіряного дивана.

* Свідомо не подається інформація, що саме треба робити з обличчям на екрані за допомогою крові.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.